

Forcano: 'Qui estima és un estranger al cor de l'altre'

Manuel Forcano acaba de publicar el llibre de poemes 'Llei d'estrangeria' (Proa)

El poeta Manuel Forcano ha publicat 'Llei d'estrangeria', un llibre amb quaranta-tres poemes sobre l'amor i el desig i el desamor: 'El títol pot desconcertar, però de fet és una mena de provocació, una metàfora, perquè quan estimes algú és com si fessis un viatge a un país estranger, perquè la persona estimada és un altre món. En descobreixes l'idioma, què menja, el paisatge... I quan l'amor s'acaba, o te'n vas o t'expulsen. Qui estima és un estranger al cor de l'altre.'



Forcano havia publicat el seu darrer poemari l'any 2003, 'Tren de Bagdad', que li va merèixer el Premi Carles Riba. Durant aquests cinc anys li han passat moltes coses: molts viatges a l'Orient Mitjà (és doctor en filologia semítica), moltes coneixences, amors que resten en la memòria, experiències... i més llibres, que l'han carregat de molta feina, com la traducció de 'Els viatges' (Proa) d'Ibn Battutta, ensems amb l'arabista Margarida Castells, i l'assaig 'Al fil d'espasa: Les croades vistes pels jueus' (la Magrana).

L'any 2000 va publicar 'Corint' (Premi Jocs Florals de Barcelona). Forcano diu que 'Llei d'estrangeria' enllaça amb 'Corint' més que no pas amb 'El tren de Bagdad': 'Si a 'El tren de Bagdad' vaig experimentar amb uns poemes llargs i narratius, a 'Corint' eren poemes més breus i sintètics. Els poemes de 'Llei d'estrangeria' també són breus i tenen un versos finals d'impacte. Els finals de cada poema són una gran metàfora plàstica, un cop de puny al lector, perquè trobi una imatge directa, plàstica, que l'emocioni i la retengui.'

Per Forcano 'Llei d'estrangeria' no és un llibre reivindicatiu, encara que hi ha una idea de fons en la metàfora que ja és una presa de posició: 'És igual d'on siguis i la cultura que tinguis, l'amor ho supera tot. En aquest sentit, el poema que dóna títol al llibre n'esquemmatitza també l'ideari.'

El poema diu:

'El meu país és el desig
que em fa anar a l'estranger de mi.

Sóc sempre emigrant al cor d'algú:
li prenc l'idioma,
el clima, el cos,
menjo el que hi ha,
allò que em donen.

Fins que,
llei en mà,
m'expulsen
o jo surto a cercar nous horitzons.
Mans invisibles ens empenyen.

No sé si prospero.
Sobrevisc.'

Com que la llei d'estrangeria és de tanta actualitat, per de la recent 'directiva del retorn', acordada pels països de la Unió Europea, demanem a Forcano el seu parer. Diu: 'Estic d'acord amb el lema 'Papers per a tothom'. Perquè, com en l'amor, tothom ha de tenir veu i vot. Els immigrants no vénen aquí per gust, sinó per mancances, per necessitat. Vénen aquí i segurament que canviaran el nostre món, però és un fet imparable. La necessitat és la força més gran d'aquest món. Com deien els poetes llatins: Primer viure, després filosofar. La directiva europea té una lògica, és clar, la de la por de perdre la situació, però és una llei absurda. I, qui no ens diu que un d'aquests immigrants pot ser qui estimem? I llavors, què? I potser serà un immigrant qui acabarà fundant un nou pensament, com Enees, que també va arribar com un immigrant i va fundar Roma.

1 juliol 2008